

Cnnb-istu'

REVISTĂ DE OPINIE

- EDIȚIE ANIVERSARĂ-

- 151 DE ANI DE LA FONDAREA COLEGIULUI -

FONDAT ÎN '94

DECEMBRIE 2014

Impresiile bobocilor



Aventurile neuronului solitar

Carte versus film



ISSN 1842-029X

Nume de la CNNB care au făcut istorie

Inteligență, originalitate, farmec. Fiecare elev care a pășit pe treptele Colegiului „Nicolae Bălcescu” s-a individualizat prin ceva, acel ceva care, mai târziu, modelat de dureroasa șlefuire a vieții de licean, îl va ajuta să își aleagă drumul în viață. Paradoxal, „primul liceu cu profil real din țară” a dat naștere multor personalități valoroase în domenii variate. Aceștia sunt doar câțiva dintre cei care au adus faima liceului nostru.

Cunoașteți cu toții povestea faimosului concetățean care i-a atribuit, încrezător și sincer, inventarea Gerovitalului domnului primar. Ei, pe-aproape. De fapt, tratamentul de întinerire este datorat medicului brăilean Ana Aslan, absolventă de seamă a colegiului nostru. De asemenea, tot în domeniul medicinei, se remarcă frații Mina și Nicolae Minovici. Mina Minovici, medic legist, este fondatorul școlii române de medicină judiciară și directorul primului institut de medicină legală din România.

Destul cu doctorii, să trecem la scriitori. Da, liceul Bălcescu a reprezentat, în special la începutul secolului al XX-lea, un adevărat focar cultural în care s-au dezvoltat minți sclipitoare ce aveau să aducă mai târziu mari contribuții moștenirii culturale a țării. Mihail Sebastian, scriitor interbelic, apropiat prieten al lui Mircea Eliade și, bineînțeles, absolvent de Bălcescu, a surprins în romanele și piesele sale de teatru o Românie nostalgică, inspirată din peisajele orașului natal. Nu trebuie uitați nici poezii Ilarie Voronca, Panait Cerna și Camil Baltazar, prim redactor al ziarului „România Liberă”. Elev de seamă al colegiului a fost, de asemenea, D.P. Perpersicius, istoric, cercetător

al operei eminesciene, membru titular al Academiei Române. Inspirat de veșnicul patriotism cnnb-ist, el a fost, în timpul liceului, secretar general al societății culturale „Avântul”, înțelemeiate de elevii liceului.

În cazul în care științele vi se par încă abisuri de nepătruns, nu vă pierdeți speranța! Mulți au fost artiștii cunoscuți la nivel internațional care au dus peste hotare numele orașului și, implicit, numele liceului ca pe un consacrat simbol. Un prim exemplu este însăși actrița Maria Filotti, cunoscută pentru rolurile interpretate carismatic. Vespasian Lungu, Gheorghe Naum, Nicăpetre, Petre Ștefănescu-Goangă sunt doar câțiva dintre cei ce aduc un strop de culoare listei noastre lungi și solemne.

Nae Ionescu, filozof, diplomatul Trandafir Djuvara, Petre Andrei, membru post mortem al Academiei Române, și filozoful Vasile Băncilă încheie cu onoare această listă lungă.

Au fost mulți. Și vor mai fi. Chiar în acest moment, generații abia ieșite de pe băncile liceului se luptă, aici sau în străinătate, să schimbe lumea. În același timp, prin rezultatele impresionante, noile generații își fac simțită prezența pe plan internațional, dându-ne astfel de înțeles că lista cu personalități de seamă nu se încheie cu ultimul nume auriu de pe zidurile școlii, ci este abia la început. Diferiți, dar uniți de mândria de a fi parte a Colegiului „Nicolae Bălcescu”, noi sărbătorim, cu onoare față de cei dinaintea noastră și cu speranță pentru viitor, 151 de ani de la înființare prin această ediție aniversară a revistei.

Herodot

ĂȘTIA AU CEVA CU NOI

Ultimele săptămâni au fost în special stresante: simulări, evaluări, dar, cel mai rău, începerea noului semestru. Vacanța era plăcută, așa că trebuiau ei să ne-o răpească de sub ochi. Logic, având în vedere că la noi, în România, nimic frumos nu durează prea mult (ex.: numeroasele clădiri din centrul vechi al Brăilei, gramatica, vacanța). Dar asta e, ne-am obișnuit cu ideea, așa că tăcem și facem prezența în sălile de examen. Continuând cu această plângere, mai în glumă, mai în serios, eu nu am înțeles niciodată de ce trebuie să venim la școală de la ora 8. La 9 era mult mai bine, funcționăm mai bine și nici nu eram la fel de obosiți... evident, cu cât putem să facem lucrurile mai complicate pentru elevi și, în cazul acesta, și pentru profesori, profităm de ocazie. Și lista continuă, dar nu vreau să fiu negativistă.

Lenea este o boală din ce în ce mai gravă care afectează mai mult de trei sferturi din populație, însă respect pentru toți profesorii CNNB-iști care au ore în corpul B, la mansardă. Într-adevăr, e nevoie de multă voință și pasiune pentru a ajunge acolo... de asemenea, de un mic dejun consistent, având în vedere că efortul fizic este imens! Treci prin toate stările: agonie când treci de primul etaj, extaz când treci de al doilea, melancolie între al doilea și al treilea și disperare când ești la mansardă și parcă nu mai ajungi la clasă.

În mult așteptata concluzie, la noi la Bălce, avem de toate: lene, inteligență, disperare, iubire, pasiune, doamna Columba, doamna Magellanca, scări, două corpuri, profi, gardian și Tanti de la Chioșc, deci niciun număr de revistă fără Tanti de la Chioșc, așa că mă simt nevoită să o menționez, chiar dacă nu are nicio legătură cu subiectul articolului.

The End



Rămas bun & Bun venit !!

Colegi, drumul nostru se încheie aici și acum...sunt sigur că ne vom mai revedea și că vom mai ține legătura ca prieteni buni . Vă mulțumesc pentru acești opt ani minunați. Cam așa sună "discursul" meu de sfârșit de gimnaziu. Am iubit acei opt ani, școala era foarte bună și se afla în fața blocului meu, aveam niște colegi minunați, profesori minunați, dar trebuia să se termine și perioada aceasta odată.

După ce mi-am luat rămas bun de la trecut, am mers spre viitor. Știam că alegerea C.N."Nicolae Bălcescu" este o responsabilitate și un risc, dar am dorit nespus să ajung aici. Colectivul pe care l-am găsit rămăsese încheiat chiar și după admiterea la liceu, așa că eu, unul "nou-venit" a trebuit să mă acomodez. Cunoșteam pe mulți dinainte de prima zi de liceu și mă înțelegeam bine cu ei. Lumea era prietenoasă și mă simțeam bine în aceeași clasă întrucât mai erau cu mine încă trei colegi cu care am fost în gimnaziu.

Odată cu aflarea profesorilor, am descoperit și noi caractere, fiecare bine nuanțate, fiecare profesor cu pretenții, lucruri pozitive și mai puține lucruri negative. Profesorii i-am găsit, ce-i drept la început, interesanți ca personalități, apoi am descoperit că unii te fac să te simți bine, în largul tău la ora lor, lucru îmbucurător și de remarcat.

Consider că această "lume nouă" pentru mine e benefică întrucât mă învață că nu putem trăi în trecut, oricât de mult am vrea să rămânem copii pe vecie, dar totodată mă învață că trebuie să prețuiesc trecutul și să fiu curios cu privire la viitor. O lume interesantă, plină de nuanțe deschise sau închise, depinde cum le privești.

O atmosferă nouă cu care cred că m-am obișnuit de parcă am fost mereu la acest liceu, colegi noi și colective noi. În ceea ce privește schimbarea...în viață trebuie să îți modifice stările de la o perioadă la alta, nu poți rămâne mereu fixat într-un șablon...tot timpul să faci aceleași lucruri. Întrucât de abia a început liceul, consider că vor fi multe momente care îmi vor pune la încercare caracterul, voința, curajul sau inspirația de moment și ce pot spune e că abia le aștept!

Viața e plină de teste și cu cât treci prin mai multe cu atât ești mai experimentat, dar oricât ai învăța, niciodată nu le vei ști pe toate. Până la urmă tot timpul învățăm și este un lucru bun să nu te oprești din evoluat.

Toți avem nevoie de lucruri noi...tot timpul vom spune "Rămas bun!" unei etape ale vieții noastre și totodată "Bun venit!" unor sentimente noi, unor trăiri și experiențe inimaginabile până atunci de noi...

Guba

Discuții

Discuțiile sunt un lucru frecvent atât în viața noastră cât și în școală. Asistând la multe dintre ele sau pur și simplu purtându-le mi-am dat seama cât de multe tipuri sunt și că majoritatea au o temă banală și o soluție foarte simplă pe care nimeni nu o găsește la timp.

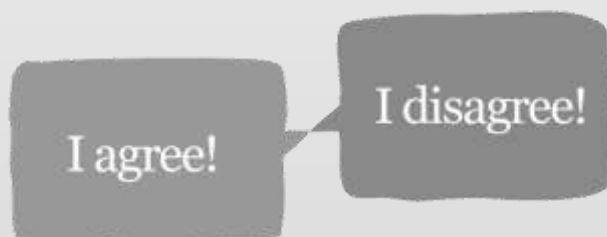
Discuțiile contradictorii dintre colegii mei au loc în pauze, temele fiind cam aceleași de fiecare dată: "Aia e banca mea!!! Ba nu!!!...Dă-mi stiloul înapoi! Nu e al tău!..De ce nu mi-ai suflat când eram la tablă? Parcă eram prieteni buni!"

De asemenea, mai avem un alt tip de discuții, cele intelectuale. Ele au loc în timpul orelor și sunt purtate între partea inteligentă a clasei și profesorul din ora respectivă. În acest caz, nu vă pot spune exact temele discuțiilor și nici nu cred că v-ar interesa atât de mult însă majoritatea încep cam la fel: "Da' nu se putea și altfel?...Nu e bine cum ai făcut-o tu!..Nu mă contrazice, eu sunt profesorul, nu tu!".

Un alt tip de discuții din pauze ar fi cele despre jocuri video. Elevii pasionați de această activitate numită „gaming”, în timpul liber dezbate adevărate idei, strategii noi, trucuri și folosesc foarte mulți termeni pe care nu-i poți înțelege decât dacă și joci și tu, toate acestea fiind doar pentru a demonstra că unul este mai bun ca altul. Ceilalți care nu sunt pasionați de jocurile video consideră că ceea ce fac ei este o prostie și o pierdere totală de timp.

În concluzie, nu încercați să participați la discuții „constructive” deoarece 90% dintre ele nu sunt, ba chiar mai mult, nu trageți concluzii pripite, mai ales dintr-o discuție contradictorie. Un singur lucru mai trebuie să țineți minte: Un om poate răspunde la aceeași întrebare de 100 de ori diferit, așa că aveți mare grijă în cine aveți încredere.

Vorbitorul



Pasiunea devenită performanță

Am venit în acest colegiu ca un simplu „boboc” în clasa a V-a, neavând fixată vreo țintă sau vreun ideal. Eram un elev normal, într-o clasă normală, fără a mă remarcă în vreun domeniu. Nu știam ce-mi place, însă încercam să învăț la toate materiile suficient cât să obțin note mari.

Odată cu trecerea timpului am descoperit în mine o plăcere pentru materiile reale, în special pentru matematică. Astfel am reușit prin muncă să particip pentru prima oară la o olimpiadă națională, în clasa a VI-a. A fost o experiență nouă, care m-a motivat să îmi continui drumul către performanță.

Venirea clasei a VII-a a reprezentat pentru mine un nou început, un drum către Informatică. Aveam o bază solidă în matematică, iar acest lucru m-a ajutat enorm. Împreună cu tatăl meu, informatician de profesie și cu domnul profesor, am reușit să pătrund încet, încet în tainele acestei științe. Astfel, am avut o evoluție rapidă și o dezvoltare acerbă a unei pasiuni ce consider că mă va „domina” toată viața.

Din ce în ce mai motivat datorită rezultatelor, în clasa a VIII-a am atins apogeul evoluției mele ca junior. Am reușit să parcurg mai multe etape în cadrul Olimpiadei Naționale de Informatică, fiind ales în Lotul Național Restrâns al României. Clasându-mă în primii 4, am avut onoarea de a-mi reprezenta țara la Olimpiada Balcanică de Informatică pentru Juniori. Aceasta a fost o experiență cu adevărat inedită.

Organizarea a fost una exemplară, demnă de o astfel de competiție. Concurenții erau elevii cei mai buni ai țărilor lor, împărțind aceeași pasiune ca și mine.

Prima zi de concurs a reprezentat una din cele mai mari reușite ale mele. La finalul celor 5 ore m-am clasat pe locul al III-a. Acesta a fost un motiv de bucurie atât pentru mine cât și pentru echipă. Colegii mei ocupau după această probă locuri fruntașe, chiar locul I.

În a doua zi de concurs, chiar dacă eram mult mai sigur pe mine, nu am reușit să obțin același punctaj. Cu toate acestea, am reușit ca în ultimele 2 ore să punctez suficient. Astfel am obținut o medalie de argint alături de colegii mei care au câștigat o altă medalie de argint și două de aur. Echipa României s-a clasat pe poziția I în topul pe națiuni. Astfel, bucuria noastră a fost înzecită, fiind mândri că ne-am reprezentat țara cu cinste.

La întoarcerea în țară am fost așteptați la aeroport de reprezentanții Ministerului Educației, care ne-au felicitat pentru rezultatele obținute. Am simțit aprecierea celor din jur, munca mea oferindu-mi satisfacții mult mai repede decât am crezut vreodată.

Consider că dacă îți urmezi pasiunea, reușești să-ți întreci limitele, să devii cel mai bun.

„Și când crezi că poți, și când crezi că nu poți, ai dreptate în ambele cazuri” - Henry Ford

Bobocu'

Aveți nevoie de un neuron?

Toată lumea știe că neuronul CNNB-ist este cel mai bun din lume. Mulți profesori ar ucide să-l aibă în clasă, iar invidioșii l-ar discredita și ar zice că nu valorează nici cât o jumătate de cretă. Neuronul CNNB-ist este doar unul în clasa a IX-a A de la Bălcescu, fiind pasat de la un elev la altul... în caz de nevoie. Mereu când elevii pleacă, aceștia îl încheie în dulăpiorul de la catedră, să nu se piardă. Ar fi mare nenorocire fără acesta!

Dar, într-o zi, neuronul nostru ajunge ținta serviciilor secrete. Se pare că unii politicieni auziră despre puterea fantastică a acestuia și plătiră bani grei, doar ca să aibă și ei un gram de minte. Așa că, într-o noapte, agenții în costume negre se strecoară în școală și îl răpesc. Bietul neuron, dormea și el! Dar neglijența naturală a agenților își spune cuvântul, borcanul în care este ținut neuronul se sparge, iar acesta reușește să scape.

Răsare soarele. Neuronul este încă în Brăila, dar se află undeva pe străzi, pierdut, singur, fără casă. Mașinile încep să circule, iar trecătorii grăbiți aleargă pe trotuare. Un singur pas și viața neuronului ar putea lua sfârșit. Dar o speranță apare peste drum. Este o școală. Neuronul este cuprins de extaz și șerpuiește până acolo. Școala aceasta se remarcă în țară pentru numărul considerabil de elevi cu dosar penal. Neuronul se deplasează până la biroul directorului. Văzându-l pe acesta, îl întreabă:

- Aveți nevoie de un neuron?

Directorul se uită lung la mica creatură și se încruntă. „Acesta arată de parcă ar avea nevoie și de fratele meu geamăn”, își zice neuronul în gând. Într-un final, directorul îi răspunde:

- Neuron?? Da, sigur că avem nevoie. Vino să te introduc într-o clasă! și omul îl ia în mână.

Cei doi ajung într-o sală devastată. Scaune sub catedră, haine pe tablă la uscat și elevii în toate pozițiile posibile. „Să-mi cunosc noile gazde”, își zice neuronul. Se duce la primul copil și îi pătrunde, prin ureche, în cap. Dar neuronul primește în secunda doi un șut afară.

- La noi să nu mai vii, că te spargem! îl amenință un hormon care locuia deja în capul copilului.

Neuronul pleacă supărat. A rămas din nou pe străzi. Soarele își varsă căldura peste el, iar el ajunge aproape la capătul puterilor. Dar soarta îi zâmbește din nou, la orizont se zărește un colegiu. „Ăsta e locul meu”, își zice în sine creatura. Dar nu este CNNB, ci o școală concurentă care ar recurge la orice mișelie ca să își înfrângă adversarii. Neuronul bate la ușa directorului. „Aveți nevoie de un neuron?”. Directorul, neimpresionat de prezența acestei creaturi, îl întreabă:

- Dar de unde vii tu, de îndrăznești să dai așa buzna în biroul meu?

- De la CNNB... m-am pierdut! zice biata creatură fără să anticipeze ce urmează să i se întâmple.

- De la Bălcescu? iar pe buzele directorului se conturează un rânjel diabolic. Ooo, firește că avem nevoie de un neuron, dar nu oricare, ci chiar de TINE!

-De mine? Mă flatați! iar neuronul se rușinează.

Directorul îl ia și îl duce într-o clasă.

-Vei face din acești elevi cei mai buni elevi din țară! Intră, fă-te comod!

Neuronul intră pe urechea unui copil și iese dezamăgit pe cealaltă. E prea multă seriozitate în capul elevului. Neuronul își manifestă nebulia și umple clasa cu vraja sa. Secretul întunecat al acestuia iese la iveală: când e prea serioasă atmosfera, neuronul o ia pe arătură. Elevii sar ca niște mingi și încep să devasteze clasa. Directorul, perplex, își iese din minți și încearcă să elimine creatura răspunzătoare de această catastrofă. Neuronul trece de la o ureche la alta până ajunge la fereastră și reușește să evadeze din acest colegiu. A devenit din nou un pribeag pe străzile brăilene, în căutarea unei gazde. Soarele apune și răsar, frunzele se scutură din copaci.

După câteva săptămâni, aerul clasei a IX-a a devenit unul deprimant. Toată lumea e lipsită de energie și de chef de viață. Zboară stoluri de lebede spre catalog. Dintr-o dată, chiar în mijlocul unei ore, o bătaie în ușă rupe tăcerea.

- Aveți nevoie de un neuron?

Făinică

Aventurile neuronului solitar

A fost odată o mulțime de neuroni care popula mințile tuturor oamenilor. Mulțimea aceasta devenise atât de mare, încât suprapopularea minților a dus la o criză de informații, și implicit la dispariția neuronilor.

O altă mulțime de neuroni popula creierele animalelor. Prin urmare, un neuron care procesa de unul singur în mintea unei găini, a speculat momentul și a decis să se afirme trecând în creierul unei persoane, de altfel o ființă superioară celorlalte.

Treptat, el și-a schimbat locul trecând dintr-o minte în alta. Cum toate lucrurile evoluează, acesta a învins imposibilul biologic și s-a divizat, creând o nouă populație de neuroni care a readus lumea pe făgașul normal.

Neuronul solitar, odată cu trecerea timpului s-a pensionat, dar în continuare face bine omenirii, angajându-se să facă munca voluntară pentru elevii de la clasa a IX-a. El, neuronul solitar, bătrân și cu memoria care îl cam lasă, ajută cum poate elevii plimbându-se de la unul la altul. La unele teste, acesta îi mai părăsește, retrăgându-se în mintea unei găini. De aceea, profesorii ar trebui să înțeleagă acest lucru și să treacă în catalog doar notele mari, pentru că atunci când se iau note mici, neuronul este de vină, nu elevul.

Dar Vin

Studiu -Primul semestru

Totul începe cu prima zi de școală (evident ...). Pentru toți reprezintă ziua în care te predai fără voința ta celei mai dure închisori din lume. De fapt, noi toți ne forțăm să vedem această zi ca fiind una neagră (nu în genul Black Friday). În esență, toți simțim acea scânteie a primei zile de școală. De aceea ne alegem cele mai bune haine, avem grijă să fim curați și aranjați pentru ca toată școala să ne vadă în cea mai bună formă și să rețină că în următoarele două luni nu vom mai arăta așa. În clipa aceea, în care te afli în mijlocul a sute de "prizonieri" ca tine, atunci realizezi că nu ai niciun motiv să fii trist și că greul mai are de așteptat. După îți vezi colegii, cărora le-ai promis la sfârșitul anului anterior că îi vei chema în oraș și că vei face tot posibilul să rămâneți o clasă unită. Odată ce se termină, realizezi că prima zi de școală nu este cu adevărat o zi de școală, ci doar liniștea de dinaintea furtunii. Totodată, mii de elevi țin să posteze pe site-urile de socializare în această zi, și acest lucru nu poate fi un semn rău.

După, vine o perioadă "intermediară", în care profesorii realizează că nu se pot avânta în materie din moment ce în capul elevilor încă mai bate vântul. În această perioadă, au loc celebrele baluri ale bobocilor, elevii încă mai arată aproape prezentabil și încă mai au timp să-și termine temele de vacanță. Totodată, vorbele "vine BAC-ul" sau "vine examenul" vor fi auzite frecvent, chiar și de elevii de a noua sau a cincea.

Urmează o perioadă pe care, în mod normal, nu aș vrea să o menționez. Este vorba de perioada în care stai treaz nopți întregi învățând ca să te trezești cu un gol mintal, în care te scoli mai devreme ca să poți copia tema, în care profesorii sunt în formă maximă, au controlul absolut și vor să demonstreze acest lucru cu fiecare notă în catalog. Această perioadă te face confuz și nu realizezi dacă profesorii se bucură mai mult să pună o notă mare sau o notă mică, în care nu îți dai seama dacă tot efortul pe care îl depui se va valorifica în mai mult de o singură oră. Dar nu învinovătesc pe nimeni: elevii învață cât pot și cât consideră că au nevoie, cât despre profesori, eu cred că felul în care se comportă are o mare legătură cu faptul că și ei au fost elevi.

Primele săptămâni din decembrie sunt greu de suportat: a început să ningă, supermarket-urile sunt pline de decorațiuni de Crăciun, orașul prinde culoare în fiecare seară și elevii încă mai au de dat teze. Cui îi vine să învețe atunci când afară totul e alb și în minte e beznă? În calendar, vacanța poate să vină pe 19,20,21, dar ea își face de fapt apariția odată cu terminarea ultimei teze.

După vacanță, toți elevii se întorc în școli cu mintea congelată, însă sfatul meu este să nu se obosească încercând să-și încălzească creierul: în cele câteva săptămâni până la următoarea vacanță profesorii nu au timp de altceva în afară de încheierea mediilor. Cei mai curajoși încearcă să predea și de cele mai multe ori elevii nu rețin nimic, iar alți profesori dau teste ceea ce demonstrează încrederea pe care o au în capacitatea elevilor de a învăța. Și știți cum se spune: "Marile speranțe aduc mari dezamăgiri".

Gaița

NOTELE : Copii vs. Părinți

Din câte se aude, principalul motiv de ceartă între cele două tabere (a copiilor și a părinților) sunt notele, fiecare interpretând diferit o notă mică sau una mare.

De exemplu, ai dat testare la mate... Tu ai luat un 2, dar colega de bancă a luat 4. Ajungi îngrijorat acasă... cum le spui părinților? Începi prin a te plimba de jur-împrejur, gândindu-te la cum ai putea începe... te așezi în fața televizorului, captându-le atenția părinților și începi încet, dar sigur : "Știți voi, viața e ca un montagne-rousse... coboară, urcă... iar noi trebuie să stăm în picioare fără a fi doborâți... mami, tati, am luat 2 la test la matematică. Îmi pare foarte rău... daaaar nici colega mea nu a trecut." Crezând că ai scăpat, ajungi la aceeași concluzie pe care o trage mama ta : „Nu ai învățat destul.”

Al doilea test, aceeași materie, altă notă : 10. Te duci mândră/mândru acasă, reunești familia și începi:

„Mami, tati, am luat 10 la mate.”

„Și ce? Pentru tine înveți.” sunt cuvintele pe care le auzi din partea părinților tăi. Cu gura căscată și cu ochii mari privești nedumerit în gol.

Astfel, notele vor genera mereu discordanță între cele două tabere!

R.R.

Viziune asupra copilăriei (la 15 ani)

Într-o zi, după școală, am deschis caietele pentru a mă apuca de teme. Când am văzut câte pagini aveam de scris, am priceput că nu mai sunt copil. Nu mai sunt copil pentru a avea de scris la temă trei rânduri de bastonașe. Este ciudat să limitezi perioada copilăriei, dar eu am ales ca aceasta se oprește când conștientizezi că ai responsabilități.

Apoi, m-am gândit la toate lucrurile care s-au schimbat de când eram mic, precum faptul că pot umbla singur în oraș, fără să fie nevoie să mă țină cineva de mână când trec strada și fără să mă aștepte cineva în fața școlii, să intru în mașină ca să nu fiu furat. Acum pot cumpăra singur ce vreau (lucruri rezonabile), fără să fiu condiționat sau fără să fiu certat că nu am fost "cuminte". Pot rămâne singur în casă, ceilalți fără să se teamă că o să dau foc sau că o să sparg vaza de cristal. Deși despre aceste temeri nu pot spune că au dispărut, ele s-au mai diminuat, odată cu vârsta, crescând și simțul responsabilității.

În concluzie, acestea nu mi se par niște schimbări radicale dar, fie ele și niște modificări mici, marchează începerea unei noi etape în viață, aceeași persoană rămânând protagonistul.

Pupe

Fereastra norocoasă

Este o dimineață de miercuri ca oricare alta. În fața școlii sunt polițiștii care dirijează traficul iar gardianul școlii se uită la ei.

Ajung în clasa unde sunt șase colegi, îmi las geanta la bancă și merg să-i salut. Ei discutau despre filmul care va apărea în luna noiembrie la cinema. După ce se încheie acest subiect, Adi, noul meu coleg mă întreabă dacă geamul sub formă de semicerc se poate deschide. Eu i-am spus că de cinci ani nu l-am deschis niciodată și nu știu dacă poate fi deschis.

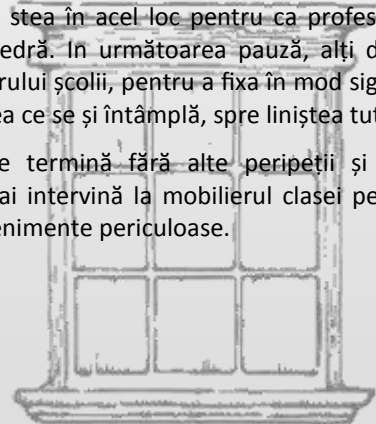
Începe prima oră, informatică. Domnul profesor deschide catalogul ca să asculte elevii care nu au notă. Primul norocos din acea zi a fost Marius. Își pregătește creta și scrie cele trei rânduri care sunt salvatoare ca să arăți că știi să faci programul. După ce termină de scris cele trei rânduri, începe să citească cerința din nou și din nou ca să mai poată câștiga timp și să treacă ora fără să primească vreo notă, dar dacă ești primul ales din acea zi nu o să ai acest noroc.

A sosit pauza mare. Unii colegi merg la magazin, alții la sala de sport, iar alții rămân în clasă. Doi colegi de-ai mei deschid geamurile din spatele clasei. După un timp unul dintre ei vede geamul sub forma de semicerc și se gândește să-l deschidă. Acesta se urcă pe pervaz și reușește să deschidă două cleme din

cele trei ale geamului. Celălalt coleg rămas jos începe să arunce cu o sticlă de plastic în cea de-a treia clemă pentru a o deschide. Reușește acest lucru, se urcă și el pe pervaz și amândoi scot geamul din locașul lui. Fiind surprinși de lipsa balamalelor de rabatare, se sperie, unul din colegi sare de pe pervaz, iar celălalt abia reușește să mai sunșină geamul. În acest moment cei doi cer ajutorul unui alt coleg, mai înalt. Astfel cei trei pun la loc provizoriu geamul în locașul său.

Urmează altă oră și în bancă de sub acest geam nu are curaj să stea nimeni, știind cum este fixat. Unul din cei doi colegi trebuie totuși să stea în acel loc pentru ca profesorul nu avea destul loc la catedră. În următoarea pauză, alți doi colegi cer ajutorul muncitorului școlii, pentru a fixa în mod sigur acel geam cu probleme, ceea ce se și întâmplă, spre liniștea tuturor.

Orele se termină fără alte peripeții și fiecare este hotărât să nu mai intervină la mobilierul clasei pentru a nu se mai întâmpla evenimente periculoase.



Observer

Neuronul

Luni, dimineața. Cel mai deprimant moment al săptămânii pentru orice elev, atunci când, după un week-end de relaxare, trebuie să se întoarcă la clădirea care sfârșimă 5 zile pe săptămână creieri și vise, cunoscută sub numele de școală.

Elevul nostru se chinuia să scape din prinsoarea patului care atunci îi părea atât de drag și nu dorea să se despartă de el. Iar, datorită eforturilor lui, un neuron și-a scos capul la suprafață, dar elevul a reușit în final să se ridice din pat și neuronul a rămas prins de corpul lui. Tot ce voia el era să vadă lumea adevărată, să nu se mai simtă singur în capul liceanului.

După lupte îndelungate cu somnul rămas, elevul s-a pregătit să plece la școală. Pe drum, neuronul a mai încercat să iasă la suprafață, dar fără succes pentru că elevul deja era cât de cât treaz.

Ajuns la școală, copilul a adresat întrebările tipice "Am avut temă?" "Ne dă test?" "Ai învățat?", în timp ce neuronul era ocupat să proceseze informația primită. Nu a avut prea mult timp la dispoziție pentru că profesorul intrase în clasă.

Până și o muscă era mai interesantă la acea primă oră, de aceea elevul nostru chiar era mult mai atent la zborul unei muște decât la ceea ce predă proful. Aceasta a fost ocazia neuronului să scape și să se plimbe în voie prin clasă.

Apărent, lucrurile nu erau prea diferite față de cum le văzuse el înainte prin ochii stăpânului său, dar măcar avea speranța că astfel va găsi pe cineva ca el ca să nu se mai simtă singur. Slabe șanse.

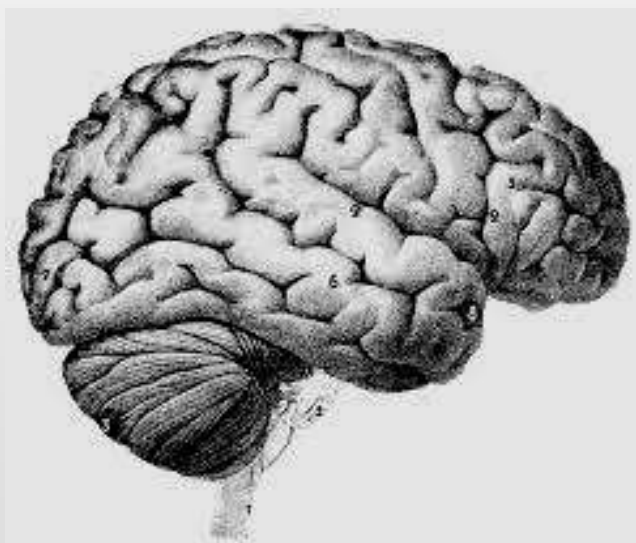
În timp ce sărea de pe o bancă pe alta, din întâmplare a fost prins în gura unui alt elev care căscase din cauza plictiselii și a somnului (care pentru el încă nu dispăruseră). După puțin timp, acel elev a fost luat prin surprindere de o întrebare a profesorului. Restul colegilor se uitau la el așteptând să zică vreo prostie pentru că toți știau că nu era prea bun la acea materie. Dar, datorită neuronului în plus (de fapt singurul care se afla în capul lui), a spus răspunsul corect. Toți au fost surprinși, până și proful, dar minunea nu a durat prea mult, deoarece neuronul deja plecase când respectivul a mai fost întrebat și nu a dat răspunsul bun.

Dezamăgit că în capul acelui elev nu a mai găsit pe nimeni, s-a dus la alt elev. Din păcate, nici acolo nu a găsit pe cineva ca el. A mai cutreierat prin capetele celorlalți elevi, dar fără succes. Era solitar ca la început.

Totuși era hotărât să nu dea bătut, chiar dacă orele se terminaseră și clasa era goală. Va străbate toată școala dacă va trebui, până va găsi un elev care să îi ofere un prieten.

Săracul! Poate și acum umblă în această căutare...

Σ (Țigma)



Tradiția și semnificația bradului de Crăciun

Crăciunul bate la ușă, iar evenimentul principal, cel mai îndrăgit și cel mai important pentru noi, oamenii, este împodobirea bradului. E ușor să te duci în piață și să alegi unul, însă partea dificilă și, incontestabil, plăcută este ornarea, acest obicei fiind preluat încă din vremea dacilor.

Astfel, bradul este prezent în fiecare dintre cele trei momente cheie din viața românului: naștere, nuntă și moarte. Păcat, însă, că multe dintre aceste obiceiuri nu se mai practică astăzi, unele sunt uitate, iar altele – pe cale de dispariție.

Bradul este adus în casele oamenilor, decorat cu luminițe, ornamente, ghirlande, globuri sau dulciuri (lumânările nu se mai folosesc în majoritatea cazurilor datorită accidentelor din ce în ce mai frecvente). Tradiția spune că Pomul de Crăciun se împodobește în Ajun, pe 24 decembrie. Un înger sau o stea pot fi așezate în vârful bradului, reprezentând îngerii biblici sau steaua de la Betleem.

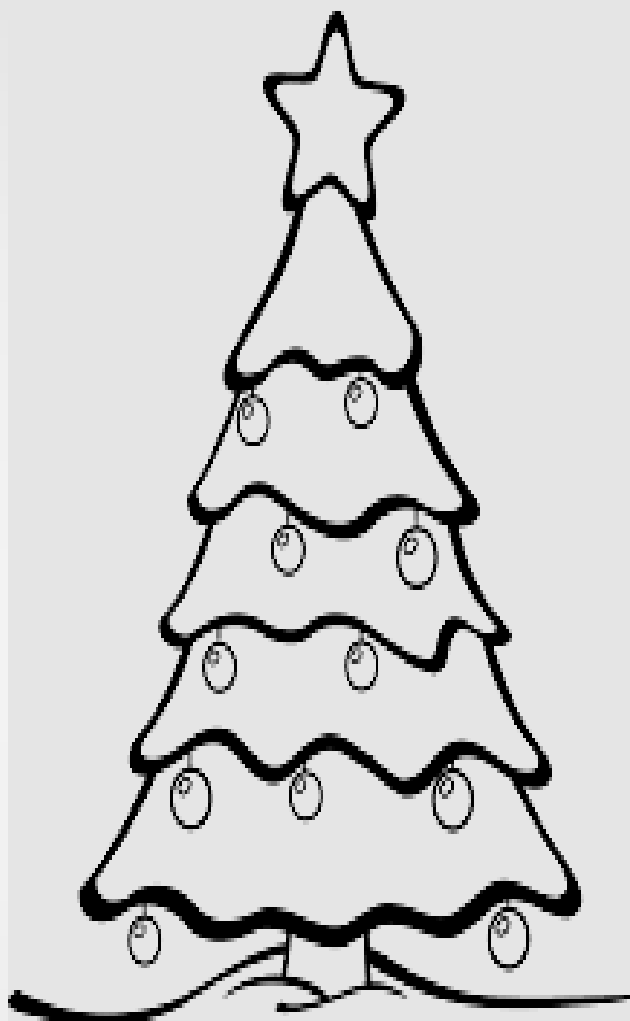
Oricât de frumoase și de adevărate, toate acestea sunt formalități care pot alcătui fără problemă o temă riguroasă la Religie. Dar ce credeți voi despre acest obicei?

Eu sunt de părere că împodobirea bradului trebuie făcută împreună cu cei dragi, deoarece bucuria datorată apropierii de familie este absolut magnifică și deosebită de orice alt sentiment. De asemenea, fiecare Crăciun petrecut alături de familie este unic, plin de amintiri frumoase și dragi. Artificial sau natural, pomul de Crăciun nu lipsește din nicio casă, în Sfânta seară de Ajun. Mi-aduc aminte, râzând, cum, într-un an, posibil din cauza faptului că nu era așa bine fixat, bradul era ușor înclinat într-o parte și, dintr-o dată, "zdup", cade o frumusețe de pom gata împodobit. Dacă pe moment ne-am speriat, mai apoi am început să râdem și mica peripeție a devenit o amintire plăcută. Toate ornamentele au rămas intacte și nu a fost nevoie decât să le rearanjăm.

Probabil că fiecare dintre noi are o poveste amuzantă de împărțășit; de aceea, propun ca fiecare dintre cei care citesc acest articol să-și imagineze o narațiune scurtă, asemănătoare cu cea de mai sus.

Să aveți parte de un Crăciun fericit!

Cu drag ,
Tom Crew



Conflictul carte-film

În zilele de azi, majoritatea filmelor sunt realizate după cărți, astfel tentând adolescenții să nu mai citească la fel de mult, deoarece au altă cale prin care pot afla firul poveștii.

Într-adevar, să vizionezi filmul e mai ușor și șansele să înțelegi ceea ce vrea autorul să transmită sunt mai mari, însă acel sentiment unic, cum că tu aparții acelei povești, va dispărea în maximum trei ore, pe când atunci când începi să citești o carte, intri în altă lume, în care tu ești personajul principal și chiar și după terminarea cărții, continui să te gândești la faptele pe care “tu” le-ai realizat.

AdolenŃenŃii tind să urmărească filmul din mai mai multe motive, cum ar fi:

1. În timpul școlii nu au timp să citească. Ei vor, dar chiar nu pot. Mereu adorm cu cartea în brațe.
2. Filmul nu te plictisește. El este lipsit de descrieri lungi, interminabile.

3. Vor să vizioneze mai întâi filmul, ca să vadă dacă le place povestea. Dacă le place, citesc cartea, dacă nu le place, renunță să descopere și alte evenimente, care nu au fost transpuse în film și care le pot schimba radical părerea. Mai exact, de ce să începem să citim o carte, care probabil nu ne place, și să ne irosim timpul degeaba, când putem să aflăm prin alte mijloace cum este ea ?

4. Unele cărți sunt prea lungi. Există riscul să uite cum a început și nu vor asta.
5. Ochii! Ochii sunt problema. Dacă vor fi nevoiți în viitor să poarte ochelari, din cauză că nu se mai opresc din citit ?

Aici este scrisă doar o mică parte din motive. Cu siguranță unii s-au regăsit în exemple.

Tinerii încă nu și-au dat seama că nu trebuie doar să știe povestea, ci e important și să-și imagineze personajele (sau să le compare cu persoane din viața reală), cadrul evenimentelor și modul în care actanții se exteriorizează.

Adică, de ce să ne chinuim să citim pagini, încărcate de lungi rânduri, când “prietenu nostru”, filmul, ni le poate povesti? În acest mod aflăm mult mai repede ce se întâmplă, vedem și cum arată personajele și nu ne plictisim. Foarte simplu!

Ei bine, dacă citim, în mansarda noastră se vor caza niște invitați, numiți “cuvinte”, deci vocabularul nostru va căpăta amploare. Pe lângă acest lucru, imaginația noastră se va dezvolta, ne vom putea exprima și concentra mult mai bine. Nu este neapărat să reținem numele personajelor sau desfășurarea tuturor evenimentelor. Mai important este să învățăm câte ceva din ea și să putem aplica în viitor acele lucruri.

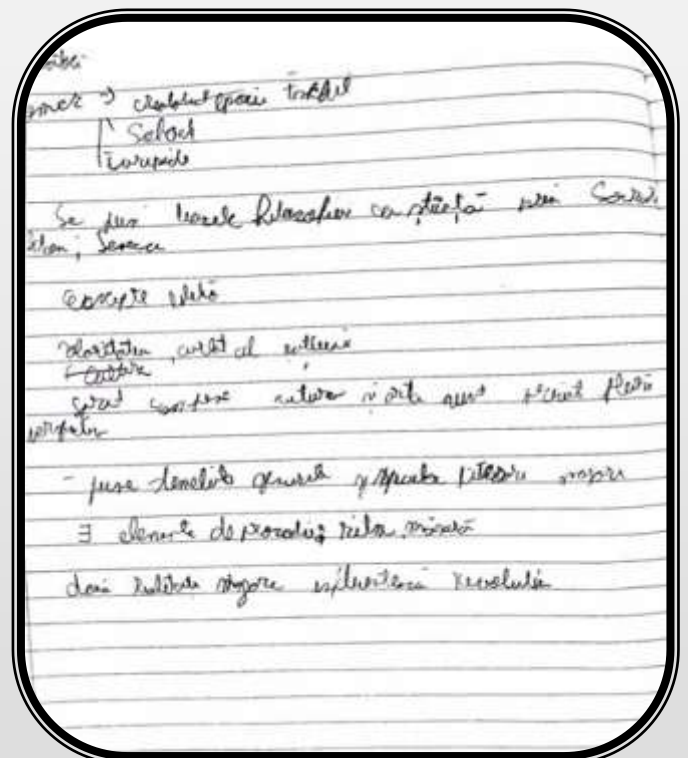
Așadar, trebuie să renunțăm la acele scuze stupide și să luăm o carte în mâini, să o deschidem și pur și simplu să începem să citim. Mai complicat este să căutăm un film vechi pe internet și subtitrat (dacă e cazul) și HD.

Floare de Soare

Provocare

În ziua de azi, caligrafia este o taină pentru mulți dintre noi. Dacă, însă, vă considerați grafologi în devenire, încercați să descrifrați această mostră de scris. Succes!

Caligrafu'



Decembre

Deși e zi, afară e întuneric. E decembrie și toate străzile sunt pline de oameni ce aleargă încolo și-ncoace. Doi bătrâni se plimbă, admirând iarna. Doi tineri merg timid, ținându-se de mână și bucurându-se de tinerețe. O mamă își ia în brațe copilul ce vede prima lui ninsoare. Până și fulgii par a se fi îndrăgostit unul de altul. Orașul însuși a prins viața. Deși e frig, dragostea pare să încalzească sufletele tuturor. Numai o fată sta singură la masă din cafenea. E gânditoare, iar cafeaua s-a răcit demult. Dar ce-i pasă ei? Ce mai contează că e Crăciunul, dacă ea e singură? S-ar duce "acasă", dar nu are la cine. Apartamentul e gol, ca de fiecare dată. "Acasă". Ce cuvânt străin. De când se știe, nu a avut în brațele cui să se ducă atunci când avea nevoie de alinare. Și-a petrecut copilăria și adolescența cu o mamă absentă și un tată bolnav. Acum e pe picioarele ei, dar de fapt așa a fost mereu. Iar singura persoană care credea că va fi acolo, nu e. O femeie străină o trezește din visare. O întreabă dacă scaunul de lângă ea e liber. În spatele acesteia, un puști se strâmbă la ea. Copiii. Nu i-a putut suporta niciodată! Se uita la scaunul gol cu regret. "E liber" spune într-un sfârșit, deși și-ar fi dorit să nu poată spune asta. Dar cel ce trebuia să vină, mai mult ca sigur că nu va mai ajunge. Iar dacă va ajunge, și așa e în zadar. Aceeași conversație rece, aceleași priviri distante, aceeași "străini" discutând.

De când avea nouă ani, nu l-a mai putut privi pe Ștefan în același fel. Și totuși, până și azi nu sunt decât prieteni. El nu a știut niciodată sentimentele ei. Și poate că așa e mai bine. Cu ce s-ar schimba lucrurile dacă el ar ști? Ce rost mai are? Poate chiar că o va trata cu și mai multă indiferență, iar ea nu vrea una ca asta. Sau poate că ar privi-o cu milă. Nu mai vrea încă o persoană în viața ei care să o compătimească în felul acesta. Nu și el. Asta ar distruge-o. Cândva, singura ei alinare era chipul lui. Acum nu mai e. Îi este din ce în ce mai greu să-l privească și să observe indiferența pe care de la o vreme nu mai face niciun efort să o mascheze.

Clinchetul clopoțelului anunța o nouă prezență în cafenea. Se uita înspre ușă. Inima începe să-i bată din ce în ce mai tare. Deci până la urmă a venit. Stând acolo în prag, cu nasul roșu, fesul plin de zăpadă și ochii aceia mari și albaștri, pare atât de amuzant. O vede. Îi zâmbește și se îndreaptă spre masa ei. Trebuia totuși să spună că scaunul acela e ocupat. Însă, deși a întârziat, ea se bucura că a ajuns. Știe că ce ar trebui să facă acum e să se ridice și să plece fără ca măcar să se uite la el. A făcut-o să aștepte două ore și jumătate. Orice persoană normală în locul ei ar fi plecat demult, dar ea și așa nu avea nimic mai bun de făcut.

- Bună, Magda!

Și nimic mai mult. Niciodată nu își cere scuze. Și nici nu trebuie. În sinea ei, Magda îl iartă mereu. Stă acolo și îi zâmbește atât de frumos. O face să se piardă în albastrul ochilor lui. Dar trebuie să răspundă. Trebuie să vorbească, pentru numele lui Dumnezeu!

- Ce frumos e afară... spune, fără să îi bage în seamă salutul.
- E Crăciunul. Trebuie să fie frumos!
- Mhm... răspunde ea, pierdută.
- Hai afară!

Râde.

Și ce ai vrea să facem afară? Plănuiesc să nu cad și Crăciunul ăsta.

Râd amândoi. Anul trecut, Magda a cazut pe gheață și și-a rupt mâna. Se pare că norocul o urmărește peste tot.

- Nu se poate întâmpla nimic rău, te asigur! Spune Ștefan, încă amuzat.
- Mmbine, fie, cedează ea într-un final.

Deși pe străzi lumea mișună, parcul e aproape gol. Pare atât de înfricoșător noaptea. De ce trebuia să meargă tocmai aici? Un bulgăre venit pe neașteptate îi întrerupe gândurile. Pentru câteva secunde sta și se uita pierdută în gol, precum un copil căruia tocmai ce i s-a furat jucăria. Apoi începe să râdă și se grăbește să facă și ea un bulgăre. Niciunul nu are mânuși, dar asta nu-i împiedică să se distreze ca niște țânci.

După jumătate de oră, decid că este destul și că ei sunt destul de uzi pentru a se opri. Zâmbește. Nu au mai făcut demult asta. Îi pare bine că totuși l-a așteptat atât. Până la urmă Crăciunul ăsta s-a dovedit a nu fi unul pierdut, spre deosebire de celelalte, pe care și le-a petrecut în pat cu o carte plictisitoare și o cană de ceai....

VA URMA...

I.D.

20 DE LUCRURI PE CARE TOȚI ELEVII LE VOR DE CRĂCIUN

- 1) Nu vrem să fim genul de oameni care, atunci când au dreptul la o dorință, își doresc încă o sută de dorințe, așa că o să începem cu ceva simplu: ne dorim să ne înțelegem mai bine cu cei apropiați;
- 2) Cadouri;
- 3) Bani (Bomboane);
- 4) Mâncare;
- 5) Căldură sufletească;
- 6) Un voucher cu reducere de 75% la Tanti de la Chioșc;
- 7) Nicio temă până la sfârșitul liceului;
- 8) Nicio verificare a cărților la română;
- 9) Mai multe cadouri;
- 10) Zăpadă cât mai multă, atât de multă încât să se închidă școlile;
- 11) Polei, ca să nu se mai circule pe șosele;
- 12) Sănătate;
- 13) Prieteni/prietene;
- 14) Veselie;
- 15) Petreceri;
- 16) Pace mondială;
- 17) Să nu mai dăm teste și teze;
- 18) Incinerarea manualelor;
- 19) Să nu se mai dea NICIODATĂ BAC;
- 20) Și, pentru că suntem, în cele din urmă, acel gen de oameni, mai vrem încă o sută de dorințe pentru mai târziu.

P.S. : Dragi profesori, dumneavoastră puteți să ne faceți cadou foarte multe lucruri din această listă, și, dacă vă hotărâți, să știți că vă suntem recunoscători.

**VACANȚĂ PLĂCUTĂ ȘI SĂRBĂTORI
FERICITE!**

girl_online

CUPRINS

Nume de la CNNB care au făcut istorie.....	2
Ăștia au ceva cu noi.....	2
Rămas bun & Bun venit!!.....	3
Discuții.....	3
Pasiunea devenită performanță.....	4
Aveți nevoie de un neuron?.....	4
Aventurile neuronului solitar.....	5
Studiu - Primul semestru.....	5
Notele: Copii vs. Părinți.....	6
Viziune asupra copilăriei.....	6
Fereastra norocoasă.....	6
Neuronul.....	7
Tradiția și semnificația bradului de Crăciun.....	8
Conflictul carte-film.....	9
Provocare.....	9
Decembre.....	10
20 de lucruri pe care toți elevii le vor de Crăciun.....	11



Sărbători fericite alături de CNNB!!

**Colectivul de redacție:**

Radu Andrei

Alex Tatomir

Gabriel Moise

Ștefan - Andrei Popa

Miruna - Maria Bercariu

Profesor coordonator

Adriana Bogatu